

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 117/2023-64

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku o návrhoch navrhovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Digital Park II, Einsteinova 25, Bratislava, IČO 36 861 154, na obnovu konania vo veciach vedených Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 a sp. zn. III. ÚS 490/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Obnovu konania vo veci [REDACTED] vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 **p o v o ľ u j e** v rozsahu namietaného porušenia základných práv navrhovateľa nesplnením povinnosti Slovenskej informačnej služby vyradiť a zničiť primárne a sekundárne výsledky použitia informačno-technických prostriedkov v dispozícii Slovenskej informačnej služby, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č. k. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a č. k. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006.

2. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 97/2012-124 zo 6. marca 2012 **z r u š u j e** vo výroku v bode 2 v časti, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol v rozsahu vymedzenom v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu, a **v e c** v rozsahu zrušenia **v r a c i a** Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Obnovu konania vo veci [REDACTED] vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 **p o v o ľ u j e** v rozsahu namietaného porušenia základných práv navrhovateľa nesplnením povinnosti Slovenskej informačnej služby vyradiť a zničiť primárne a sekundárne výsledky použitia informačno-technických prostriedkov v dispozícii Slovenskej informačnej služby, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. Ntt-2-D-100/2006 z 26. januára 2006.

4. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 **z r u š u j e** vo výroku v bode 2 v časti, v ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť vo vzťahu k navrhovateľovi odmietol v rozsahu vymedzenom v bode 3 výrokovej časti

tohto nálezu, a **v e c** v rozsahu zrušenia **v r a c i a** Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

5. Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky **je p o v i n n á** nahradiť navrhovateľovi trovy konania **1 322,52 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi navrhovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Vo zvyšnej časti návrhom na obnovu konaní **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah návrhov a priebeh konaní pred vnútroštátnymi súdmi a Európskym súdom pre ľudské práva

1. Ústavnému súdu bol 22. marca 2022 doručený návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha povolenia obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 (ďalej len „návrh 1“). V tejto veci ústavný súd nálezom z 20. novembra 2012 (ďalej len „nález 1“) rozhodol, že postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 (ďalej len „súhlas 1“) a v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006, ako aj rozhodnutím krajského súdu v danej veci z 18. mája 2006 (ďalej len „súhlas 2“) bolo porušené základné právo navrhovateľa na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Súhlas 1 a súhlas 2, na základe ktorých krajský súd povolil Slovenskej informačnej službe (ďalej len „SIS“) použitie informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) vo vzťahu k navrhovateľovi, ústavný súd nálezom 1 zrušil.

2. Ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv navrhovateľa postupom SIS v súvislosti s použitím ITP na základe nezákonného súhlasu 1 a súhlasu 2 ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci, a to uznesením č. k. III. ÚS 97/2012-24 zo 6. marca 2012 (ďalej aj „uznesenie 1“), ktoré predchádzalo nálezu 1. Ústavný súd v označenom uznesení uviedol, že prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie v tejto časti bráni subsidiarita jeho právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom, ktoré sú oprávnené poskytnúť v tomto smere navrhovateľovi súdnu ochranu. Uviedol, že existujú prostriedky nápravy garantované normami trestného a občianskeho práva na ochranu súkromia a osobnosti, ako aj zákonom o zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazuje zákon o ochrane súkromia v jeho ustanovení § 8 pre prípad nezákonného použitia ITP, vyhotovenia záznamu alebo skopírovania záznamu. Navyše, podľa zásady subsidiarity nemal ústavný súd právomoc meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach vo vzťahu k SIS, pretože dohľad nad operáciami SIS má v zmysle § 1 až § 4 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane súkromia“) krajský súd a z obdobných dôvodov nemal ústavný súd právomoc nariadiť zničenie akéhokoľvek materiálu v dispozícii SIS.

3. Následne bol ústavnému súdu 29. marca 2022 doručený ďalší návrh navrhovateľa na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 490/2015 (ďalej len „návrh 2“). V tejto veci ústavný súd nálezom z 2. februára 2016 (ďalej len „nález 2“) rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-2-D-100/2006 a jeho rozhodnutím z 26. januára 2006 v danej veci (ďalej aj „súhlas 3“) boli porušené základné práva navrhovateľa na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 10 ods. 2 listiny, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj navrhovateľove práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Na základe súhlasu 3 boli zo strany SIS vo vzťahu k navrhovateľovi taktiež použité ITP. Ústavný súd nálezom 2 označené rozhodnutie krajského súdu zrušil. V časti, v ktorej navrhovateľ v súvislosti so súhlasom 3 a postupom krajského súdu namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel.

4. V náleze 2 v spojení s uznesením č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 (ďalej aj „uznesenie 2“) ohľadne predbežného prerokovania predmetnej veci, ktoré predchádzalo nálezu 2 a ktorým bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k SIS odmietnutá, sa ústavný súd vyjadril aj k otázke nutnosti zničenia primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP proti navrhovateľovi v evidenciách SIS. Ústavný súd bol toho názoru, že primárne výsledky získané nezákonným použitím ITP je potrebné zničiť, pričom priamo zo zákona o ochrane súkromia vyplýva povinnosť sudcu krajského súdu zabezpečiť, aby záznamy získané použitím ITP boli zničené v jeho prítomnosti. Pokiaľ ide o sekundárne výsledky použitia ITP, tie mali byť podľa ústavného súdu v zmysle § 17 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“) bezpečne uložené v evidenciách SIS a nepodliehali zničeniu. Týmto malo byť zabezpečené, že do práva navrhovateľa na ochranu súkromia nebude viac zasahované a nebude ich možné použiť ako dôkaz ani na iné účely. Ústavný súd nevyhovel navrhovateľovi, pokiaľ ide o vydanie príkazu krajskému súdu vykonávať dohľad nad použitím ITP vrátane zabezpečenia dohľadu nad zničením všetkých výstupov z použitia ITP voči navrhovateľovi, konštatujúc, že táto povinnosť vyplýva krajskému súdu priamo zo zákona, a tento je preto povinný konať *ex lege*.

5. Navrhovateľ po zrušení súhlasov 1 až 3 opakovane žiadal krajský súd aj SIS, aby zničili všetky záznamy, prepisy, analytické prepisy a iné výsledky použitia ITP získané na základe označených súhlasov.

6. Navrhovateľ sa právnej ochrany domáhal aj podaním žaloby o ochranu osobnosti proti SIS podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) a žiadal, aby sa SIS zdržala akéhokoľvek použitia a zničila akékoľvek materiály, ktoré získala na základe protiprávnych súhlasov. Krajský súd o tejto žalobe rozhodol tak, že deklaroval, že neoprávneným použitím ITP a neoprávnenou výrobou spravodajského materiálu

vyplývajúceho z takéhoto použitia ITP porušila SIS právo navrhovateľa na ochranu osobnosti. V rámci civilnej žaloby o ochranu osobnosti však krajský súd nemal právomoc nariadiť SIS zničenie v tom čase existujúcich primárnych a/alebo sekundárnych materiálov. Rovnako tak podal navrhovateľ správne žaloby proti nezákonnému zásahu SIS a proti nečinnosti SIS.

7. Po vyčerpaní prostriedkov nápravy, ktoré mal k dispozícii pred vnútroštátnymi orgánmi, sa v častiach, v ktorých nebol úspešný na vnútroštátnej úrovni, navrhovateľ obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý rozsudkom z 20. júla 2021 o sťažnostiach č. 58361/12, 27176/16 a č. 25592/16 vyslovil, že v navrhovateľovej veci došlo k porušeniu čl. 8 dohovoru z dôvodu realizácie všetkých troch súhlasov na požitie ITP, ako aj uchovania primárneho a sekundárneho materiálu získaného z realizácie súhlasu 3 a uchovania sekundárneho materiálu z realizácie súhlasov 1 až 3 zo strany SIS a priznal mu spravodlivé zadost'učinenie 9 750 eur.

8. Odvolávajúc sa na právnu záväznosť a vykonateľnosť rozsudku ESLP pre Slovenskú republiku a jej orgány, sa navrhovateľ 8. septembra 2021 obrátil na krajský súd so žiadosťou o zničenie primárnych aj sekundárnych výsledkov použitia ITP. Krajský súd listom z 29. decembra 2021 odpovedal, že SIS požiadal o vyjadrenie k obsahu jeho žiadosti a o predloženie zápisnice o zničení výsledkov použitia ITP. SIS poskytla krajskému súdu informácie podaniami so stupňom utajenia dôverné, a preto krajský súd nie je oprávnený oboznámiť s nimi navrhovateľa. Krajský súd ďalej uviedol, že prílohou k odpovedi SIS z 19. novembra 2021 je aj kópia zápisnice o zničení výsledku použitia ITP. Z tejto prílohy vyplýva, že k zničeniu záznamov z použitia ITP na základe súhlasu 1 a súhlasu 2 došlo 2. apríla 2008. Vo vzťahu k použitiu ITP na základe súhlasu 3 sa SIS vyjadrila doplnujúcim podaním z 15. decembra 2021, s obsahom ktorého nie je vzhľadom na stupeň utajenia možné navrhovateľa oboznámiť. Prípisom z 2. marca 2022 krajský súd navrhovateľovi oznámil, že vyzval SIS, aby dôsledne dodržala postup, ktorý je upravený v § 7 ods. 5 zákona o ochrane súkromia aj vo vzťahu k zničeniu záznamov z použitia ITP, ktoré boli získané na základe zrušeného súhlasu 3.

9. Navrhovateľ sa podanými návrhmi domáha, aby vzhľadom na závery rozsudku ESLP ústavný súd povolil obnovu konaní vedených pod sp. zn. III. ÚS 97/2012 a sp. zn. III. ÚS 490/2015 v rozsahu, v akom sa v označených konaniach domáhal:

(i) splnenia povinnosti krajského súdu vykonávať súdnu právomoc nad použitím ITP aj po ukončení ich používania vrátane povinnosti vykonať dohľad nad vyradením a zničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané na základe všetkých troch súhlasov krajského súdu, a

(ii) splnenia povinnosti SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané v súvislosti s vydaním všetkých troch súhlasov.

Zároveň žiada ústavný súd, aby v uvedenom rozsahu zrušil nález 1 a jemu predchádzajúce uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 97/2012-124 zo 6. marca 2012, ako aj nález 2 a jemu predchádzajúce uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 490/2015-310 zo 6. októbra 2015 a uhradil navrhovateľovi náhradu trov konaní o obnove konania pred ústavným súdom v súvislosti s návrhom 1 a návrhom 2.

10. Uznesením č. k. III. ÚS 117/2023 zo 16. marca 2023 prijal ústavný súd obidva návrhy na obnovu konaní na ďalšie konanie v celom rozsahu a zároveň konanie o návrhu 1 a návrhu 2

prerušil do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti vedeného ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 611/2022 (ďalej len „ústavná sťažnosť“), ktorou sa navrhovateľ domáhal vyslovenia porušenia základných práv na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 10 ods. 1 a 2 listiny, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj vyslovenia porušenia práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, a to postupom krajského súdu, ktorému žiadal prikázať, aby bez zbytočných prietáhov zabezpečil podľa § 7 ods. 3 a 5 zákona o ochrane súkromia v prítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu a v prítomnosti sudcu krajského súdu zničenie záznamov a iných výsledkov použitia ITP, ktoré boli vyhotovené na základe súhlasov 1 až 3.

11. Podstatou a predmetom označenej ústavnej sťažnosti navrhovateľa bolo tvrdenie, že krajský súd po vydaní nálezu 1 a nálezu 2 nevykonal žiadne relevantné úkony smerujúce k nariadeniu alebo inému zabezpečeniu zničenia výstupov z použitia ITP zo strany SIS. Navrhovateľ (v konaní o uvedenej ústavnej sťažnosti označený ako sťažovateľ) sa odvoláva na závery rozsudku ESLP, podľa ktorého je držba akýchkoľvek primárnych aj sekundárnych výsledkov použitia ITP protiprávna, a preto je krajský súd povinný aplikovať čl. 8 dohovoru a zabezpečiť dozor nad ich zničením. Táto povinnosť krajského súdu vyplýva aj z rozsudku ESLP, podľa ktorého bol krajský súd povinný zabezpečiť zničenie primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP.

12. Vzhľadom na to, že navrhovateľ sa návrhmi na obnovu konaní, ako aj podanou ústavnou sťažnosťou domáhal v podstate obdobnej nápravy, ktorou má byť konečné zničenie všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS získaných na základe súhlasov krajského súdu, zrušených následne nálezmi 1 a 2, a to aj s ohľadom na závery rozsudku ESLP, ústavný súd dospel k záveru, že výsledok konania o ústavnej sťažnosti môže mať význam pre konanie o návrhoch na obnovu konaní, a preto konanie o návrhu 1 a návrhu 2 prerušil.

13. Nálezom č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 ústavný súd nevyhovел ústavnej sťažnosti navrhovateľa s odôvodením, že úkony, ktoré po rozsudku ESLP krajský súd vykonal smerom k SIS, aby splnila svoju zákonnú povinnosť spočívajúcu v zničení primárnych a sekundárnych výsledkov z použitia ITP, vyhodnotil ústavný súd ako postup zodpovedajúci zákonom zvereným právomociam krajskému súdu, ktorý zároveň konal v primeraných lehotách. Vzhľadom na to, že ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti a vymedzením orgánu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje, bolo možné preskúmať len postup krajského súdu, a nie postup samotnej SIS.

II.

Argumentácia navrhovateľa

14. Návrhom 1 a návrhom 2 sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konaní pred ústavným súdom s ohľadom na závery rozsudku ESLP v jeho veci. Argumentuje tým, že v dôsledku pretrvávajúcej existencie primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP proti jeho osobe stále dochádza k porušovaniu jeho práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru. Nezdíeľa názor ústavného súdu vyslovený v náleze 2, že povinnosť zničenia sa vzťahuje len na primárne výsledky použitia ITP, naopak, takúto argumentáciu odmieta s poukazom na závery ESLP, že použitie ITP bolo od počiatku „*pošpinené*“ nezákonnosťou súhlasov 1 až 3.

15. Navrhovateľ je toho názoru, že ústavný súd disponuje originálnou právomocou voči krajskému súdu, resp. voči nečinnosti krajského súdu pri plnení si povinnosti vykonávať dohľad nad SIS a vo vzťahu k tejto povinnosti krajského súdu nekonal (a ani nemôže konať) iný súd než ústavný súd. EŠLP jednoznačne neuviedol, ktorý prostriedok nápravy porušenia práv sťažovateľa zaručených dohovorom považuje za efektívny, avšak uviedol, že krajský súd má povinnosť vykonávať dohľad nad SIS (vrátane zabezpečenia zničenia výstupov z použitia ITP) a nad krajským súdom zas vykonáva „*dohľad*“ ústavný súd.

16. Navrhovateľ ďalej tvrdí, že ústavný súd je v lepšom procesnom postavení než všeobecné súdy vo vzťahu k zabezpečeniu materiálnej ochrany práv navrhovateľa – práva na ochranu súkromného života. Len ústavný súd má podľa navrhovateľa možnosť vysloviť povinnosť zničenia všetkých výstupov z použitia ITP, a to vo vzťahu ku krajskému súdu, ako aj SIS, tak ako to navrhovateľ žiadal už v ústavnej sťažnosti z roku 2011.

17. Navrhovateľ uvádza, že ústavný súd nálezom 1 a nálezom 2 zrušil súhlasy 1 až 3, čím zanikol právny základ použitia ITP. Podľa navrhovateľa je povinnosťou krajského súdu skúmať podmienky použitia ITP a ak tieto podmienky odpadnú, tak si krajský súd musí bezodkladne (do 24 hodín) splniť svoju zákonnú povinnosť a zabezpečiť zničenie výstupov z použitia ITP. Ústavný súd nemôže na túto povinnosť krajského súdu len odkazovať v odôvodnení svojho rozhodnutia s tým, že ak tak krajský súd neurobí, dotknutá osoba môže podať novú ústavnú sťažnosť. V takom prípade by sa totiž, aj podľa EŠLP, vytvoril začarovaný kruh („*vicious circle*“), keď by sa dotknutá osoba opakovane obracala na ústavný súd a ten by opakovane odkazoval na to, že krajský súd si predsa svoju zákonnú povinnosť bude plniť. Efektivita prostriedkov nápravy by tak bola len iluzórna a základné práva dotknutej osoby by neboli chránené materiálne, ale len formálne. Ak je krajský súd pri zabezpečení zničenia výsledkov použitia ITP nečinný a dotknutá osoba túto nečinnosť nemôže napadnúť inak než ústavnou sťažnosťou, tak je povinnosťou ústavného súdu nariadiť krajskému súdu v rámci obnoveného konania ich zničenie a „začarovaný kruh“, na ktorý poukázal EŠLP, definitívne prerušiť.

18. Navrhovateľ uzatvára, že obnova konaní pred ústavným súdom nie je procesnou skratkou, ktorou by sa obchádzalo konanie pred všeobecným súdom, ale procesnou nevyhnutnosťou, keďže plnú ochranu práv navrhovateľa nemožno zabezpečiť z pozície všeobecného súdu.

III.

Právomoc ústavného súdu

19. Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

20. Podľa § 214 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom

znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 55 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

21. Podľa § 220 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, svojím nálezom obnovu konania povolí a napadnuté rozhodnutie ústavného súdu zruší. Ústavný súd môže zrušiť aj ďalšie rozhodnutia ústavného súdu vydané v pôvodnom konaní, ak to vyplýva z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí orgánu medzinárodnej organizácie a je to potrebné na dosiahnutie účelu obnovy konania.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu a replika navrhovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

22. Krajský súd predložil k návrhom na obnovu konaní svoje vyjadrenie z 9. mája 2023, v ktorom uviedol, že nezdieľa názor o splnení materiálnych podmienok pre povolenie obnovy konaní pred ústavným súdom.

23. Krajský súd argumentuje tým, že z rozsudku ESLP nemožno explicitne vyvodit' záver o potrebe obnovy konaní pred ústavným súdom. V zmysle čl. 46 ods. 1 môže byť výkonom rozsudku ESLP podľa krajského súdu porušovanie práva navrhovateľa na súkromie podľa čl. 8 dohovoru ukončené a navrhovateľovi zabezpečená dostatočná satisfakcia. Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade je problematickou skôr nejasná alebo nedostatočná právna úprava v oblasti zabezpečenia súdnej kontroly pri realizácii oprávnení SIS, výkonom ktorých dochádza k zásahom do základných práv a slobôd fyzických osôb. Súčasná právna úprava bráni krajskému súdu v efektívnejšom výkone rozsudku ESLP, pričom podľa názoru krajského súdu je tento problém len ťažko preklenuteľný prostredníctvom obnovy konaní na základe návrhov navrhovateľa.

24. Krajský súd upriamuje pozornosť na to, že v priebehu rokov 2013 až 2022 vykonal smerom k SIS potrebné úkony na to, aby boli dosiahnuté ciele formulované v záveroch nálezu 1 a nálezu 2. To ostatne potvrdzuje aj nález ústavného súdu v súvisiacej veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 611/2022, v ktorom ústavný súd akceptoval fakt, že pokiaľ ide o zákonom upravené možnosti súdu zasahovať do procesu zničenia záznamov získaných nezákonným použitím ITP alebo akýchkoľvek iných výsledkov nezákonného použitia ITP, tieto sú v zmysle aktuálnej zákonnej úpravy výrazne limitované a súd môže vo vzťahu k orgánu štátu, ktorý disponuje nezákonne získanými informáciami, postupovať len s odkazom na ustanovenie § 7 ods. 3 a 5 zákona o ochrane súkromia.

25. Krajský súd zdôraznil, že z aktuálnej právnej úpravy nevyplýva žiaden procesný nástroj, napríklad vo forme vydania príkazu či rozhodnutia, ktorým by sa orgánu štátu, ktorý výsledkami takéhoto nezákonného použitia ITP disponuje, prikázalo alebo nariadilo takéto výsledky zničiť. V posudzovanej veci je subjektom primárne zodpovedným za splnenie záväzných rozhodnutí ústavného súdu a ESLP práve SIS, ktorá má aj na základe § 7 ods. 3 zákona o ochrane súkromia primárnu povinnosť záznamy a akékoľvek výsledky nezákonného použitia ITP zničiť. Krajský súd v tejto súvislosti dodal, že v súlade so závermi ústavného súdu obsiahnutými v uznesení 2 bola SIS

vyzývaná opakovane na splnenie povinnosti spočívajúcej v zničení predmetných výsledkov nezákonného použitia ITP.

26. S poukazom na tieto argumenty, ako aj na úkony priebežne vykonávané krajským súdom, ktoré boli z hľadiska zabezpečenia ochrany základných práv navrhovateľa vyhodnotené ako dostatočné aj nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, krajský súd uzatvára, že z materiálneho hľadiska nie sú splnené zákonné predpoklady na povolenie obnovy konaní pred ústavným súdom.

27. V závere krajský súd dodal, že zástupkyňa Slovenskej republiky pred ESLP poskytuje podklady a vyjadrenia k správam prekladaným Výboru ministrov Rady Európy (ďalej aj „Výbor ministrov“) o uskutočnených alebo pripravovaných opatreniach v rámci výkonu rozsudku ESLP vo vzťahu k navrhovateľovi.

IV.2. Vyjadrenie Slovenskej informačnej služby:

28. SIS sa v lehote stanovenej ústavným súdom k návrhom na obnovu konaní nevyjadrila.

IV.3. Replika navrhovateľa:

29. Navrhovateľ doručil ústavnému súdu 24. mája 2023 repliku k vyjadreniu krajského súdu, v ktorej zhrnul argumenty, prečo trvá na svojich návrhoch na obnovu konaní.

30. Navrhovateľ v prvom rade uviedol, že s právnym názorom krajského súdu, že obnovu konaní nemožno z rozsudku ESLP vyvodit', sa nestotožňuje. Zdôraznil, že ESLP konštatoval zlyhanie krajského súdu, keď tento riadne nevykonával dohľad nad SIS pred, počas a po skončení používania ITP, pričom povinnosť zabezpečiť zničenie výstupov z ITP konštatoval aj ústavný súd v uznesení 2 a v náleze 2 z dôvodu, že táto povinnosť vyplýva krajskému súdu priamo zo zákona. Túto povinnosť si podľa navrhovateľa krajský súd nesplnil a ani mu táto povinnosť nebola doterajším rozhodnutím ústavného súdu uložená a opakuje, že ústavný súd je jediný súd, ktorý je oprávnený na odstránenie nečinnosti krajského súdu. Ak je krajský súd pri zabezpečení zničenia výstupov z ITP nečinný a navrhovateľ túto nečinnosť nemôže napadnúť inak než ústavnou sťažnosťou, tak je povinnosťou ústavného súdu nariadiť krajskému súdu zabezpečiť zničenie výstupov z ITP a začarovaný kruh, na ktorý poukázal v rozsudku ESLP, definitívne prerušiť.

31. Podľa navrhovateľa je to práve krajský súd, ktorý má priamo na základe čl. 46 ods. 1 dohovoru (ako aj čl. 154c ústavy) povinnosť vykonať individuálne opatrenie na výkon rozsudku ESLP a zabezpečiť aktívny dohľad nad SIS pri zničení výstupov z ITP a ak v rámci súdnej právomoci túto povinnosť nesplní, tak musí zasiahnuť ústavný súd. Aj keď krajský súd argumentuje nedostatočnou či nejasnou právnou úpravou v oblasti súdnej kontroly pri realizácii oprávnení SIS, toto nemôže ísť na ťarchu navrhovateľa, pretože právnou úpravu je potrebné vykladať v intenciách dohovoru, ktorého záväzný výklad poskytol ESLP, ako aj v intenciách ústavy. V opačnom prípade by došlo k odmietnutiu spravodlivosti, konaniu v rozpore so zákazom aplikácie princípu „*non liquet*“, podľa ktorého nemožno odmietnuť poskytnutie právnej ochrany len z dôvodu neúplnosti alebo nejasnosti právnej úpravy a napokon by právo dotknutej osoby priznané dohovorom bolo právom nevykonateľným.

32. Vo vzťahu k záverom ústavného súdu obsiahnutým v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, s ktorými sa krajský súd stotožnil, navrhovateľ uvádza, že odôvodnenie tohto nálezu je právne neudržateľné. Navrhovateľ argumentuje tým, že nečinnosť krajského súdu spočívajúcu v povinnosti aktívneho súdneho dohľadu nad SIS vyslovil v rozsudku ESLP. Výklad krajského a ústavného súdu spočívajúci v tom, že SIS je subjektom primárne zodpovedným za zničenie výsledkov použitia ITP a za súčasnej právnej úpravy nie je možné, aby krajský súd toto zničenie nariadil, považuje navrhovateľ za metodologicky chybný. Navrhovateľ dodáva, že žiadny iný subjekt než krajský súd nemá primárnu povinnosť súdneho dohľadu nad SIS, aby konala vo veci navrhovateľa podľa § 7 zákona o ochrane súkromia. Zo skutočnosti, že pri dohľade nad SIS vykonáva krajský súd súdnu moc, vyplýva, že súd môže príslušnému subjektu uložiť povinnosť niečo konať. Ak preto pri výkone súdnej moci krajský súd nezabezpečil zničenie výstupov z ITP, tak príslušným na odstránenie jeho nečinnosti je práve ústavný súd.

33. V ďalšej argumentačnej línii navrhovateľ tvrdí, že sa domáha nároku (odstránenia nečinnosti krajského súdu), ktorý má objektívne oporu v ustanoveniach hmotného práva – tým je priamo aplikovateľný dohovor s prednosťou pred zákonom. Ak teda dohovor ukladá prostredníctvom rozsudku ESLP povinnosť zničenia výstupov z ITP, tak krajský súd aj ústavný súd boli povinné dohovor priamo aplikovať a zohľadniť ho aj pri výklade zákonnej úpravy obsiahnutej v § 7 zákona o ochrane súkromia.

34. Zabezpečeniu zničenia výstupov z ITP zo strany krajského súdu vo vzťahu k SIS nemôže brániť ani nejasná alebo nedostatočná zákonná úprava. Ak táto chyba, má podľa mienky navrhovateľa krajský súd priestor na dotvorenie tejto úpravy, pretože nie je ústavnoprávne udržateľné, aby základné právo nemohlo byť vykonané pre neúplnosť kontroly pri regulácii právnych vzťahov medzi súdom a SIS. Navrhovateľ sa v tejto súvislosti odvoláva na nález ústavného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 127/2019, v ktorom ústavný súd konštatoval, že právo na spravodlivé súdne konanie znamená, že všetky súdy majú povinnosť pri interpretácii zákonov zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti, a pripomenul, že v záujme eliminácie možného odopretia spravodlivosti súdmi v dôsledku nedostatočnej právnej úpravy zakotvuje čl. 4 Civilného sporového poriadku analógiu a dotváranie práva ako jeden zo základných princípov civilného sporového konania.

35. Navrhovateľ uzatvára, že právny názor tretieho senátu ústavného súdu vyslovený v náleze vo veci sp. zn. III. ÚS 611/2022 je neudržateľný z hľadiska ústavy aj dohovoru, pretože už samotný postup, ktorým k nemu tento senát dospel, je porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Ak bol tretí senát toho názoru, že krajský súd nemá žiadnu zákonnú povinnosť autoritatívne zabezpečiť zničenie výstupov z ITP vykonaním aktívneho súdneho dohľadu nad SIS, tak bolo zjavné, že sa odchyľuje od právneho názoru uvedeného v uznesení 2 a v náleze 2. Bolo preto jeho zákonnou povinnosťou podať plénu ústavného súdu návrh na zjednotenie právnych názorov podľa § 13 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

36. V závere sa navrhovateľ venuje obsahu správ predkladaných Výboru ministrov. Uvádza, že tvrdenia Slovenskej republiky (založené na podkladoch a vyjadreniach krajského súdu) sú v zjavnom rozpore s tým, čo tvrdí krajský súd v konaní pred ústavným súdom. Zatiaľ čo Slovenská republika tvrdí, že vo všeobecnej rovine je zabezpečený externý mechanizmus dohľadu zákonného sudcu nad ničením výsledkov protiprávneho použitia ITP, tak krajský súd

uvádza, že zákonná úprava súdneho dohľadu nad ničením výsledkov použitia ITP je nejasná alebo nedostatočná. Kým Slovenská republika poukazuje na skutkovú a právnu zložitosť veci najmä z dôvodu značného časového odstuhu pri plnení záväzkov v individuálnej rovine, krajský súd vo vyjadrení tvrdí, že nemá žiaden procesný nástroj, ktorým by mohol SIS nariadiť zničiť požadovaný materiál, z čoho navrhovateľ usudzuje, že vec je pre krajský súd vyriešená bez ohľadu na časové hľadisko vo veci. Napokon navrhovateľ poukazuje na to, že napriek tvrdeniam Slovenskej republiky o tom, že v terajšej praxi SIS a krajského súdu sa riešia niektoré nedostatky identifikované v rozsudkoch ESLP vrátane ničenia výsledkov nezákonného použitia ITP, z vyjadrení krajského súdu naopak vyplýva, že sa súdne nezabezpečuje zničenie takýchto výsledkov.

37. Navrhovateľ s ohľadom na uvedené uzatvára, že krajský súd by mal podklady a vyjadrenia ústavnému súdu predložiť, pričom ich treba hodnotiť vo vzájomnej súvislosti s predloženými správami predkladanými Výboru ministrov, v ktorých Slovenská republika tvrdí, že krajský súd v súčasnej praxi zabezpečuje externý (súdny) dohľad nad povinnosťou zničenia výsledkov protiprávneho použitia ITP.

38. Na základe uvedených skutočností navrhovateľ trvá na svojich návrhoch na obnovu označených konaní.

V.

Posúdenie veci ústavným súdom

39. Úlohou ústavného súdu v konaní o predmetných návrhoch navrhovateľa je rozhodnúť, či z rozsudku ESLP vyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutých rozhodnutí ústavného súdu (§ 214 zákona o ústavnom súde).

40. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je to, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a duchom rozsudku (tamtiež, bod 186).

41. Požiadavka na nápravu porušenia dohovoru zisteného ESLP je implicitne vyvodzovaná z obsahu čl. 46 ods. 1 dohovoru, čo sa v oblasti ochrany základných práv a slobôd nevyčerpáva len satisfakciou, prípadne kompenzáciou za porušenie základného práva, ale takáto náprava sa v miere, do akej je to vzhľadom na okolnosti prípadu možné, zabezpečuje aj uvedením veci do pôvodného stavu, teda nastolením stavu, v ktorom sa jednotlivец nachádzal pred porušením dohovoru (*restitutio in integrum*). Z odporúčania č. R (2000)2 Výboru ministrov členským štátom o obnove alebo opätovnom prejednaní niektorých prípadov na vnútroštátnej úrovni na základe rozsudkov ESLP, ktoré bolo prijaté 19. januára 2000, vyplýva, že obnova konania, resp. opätovné prejednanie

prípade, predstavuje najúčinnjší, ak nie jediný prostriedok na dosiahnutie individuálnej implementácie rozhodnutia ESLP, ktorým bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa rozhodnutím vnútroštátneho orgánu súdneho typu alebo postupom predchádzajúcim jeho vydaniu (nález č. k. PL. ÚS 23/2019-94 z 9. decembra 2020).

42. Obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy vtedy, ak výslovnou formuláciou použitou v rozhodnutí ESLP vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Uvedená prieskumná povinnosť vznikne však aj bez výslovnej formulácie uvedenej v rozhodnutí ESLP, ak (i) vo veci konal a rozhodoval ústavný súd a zároveň (ii) je vylúčené, aby sa náprava porušenia ľudského práva alebo základnej slobody konštatovaného v rozhodnutí ESLP v konaní proti Slovenskej republike dosiahla prostredníctvom obnovy konania pred všeobecným súdom alebo prostredníctvom iného účinného právneho prostriedku nápravy.

43. Názor, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy, ak nie je možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom obnovy konania pred všeobecnými súdmi, vyjadril ústavný súd v uznesení č. k. I. ÚS 380/2020-24 z 20. augusta 2020. O takúto situáciu pôjde v zásade v dvoch druhoch prípadov. V prvom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd rozhodoval vo veci ako jediná inštancia (napr. rozsudok vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, keď plénum ústavného súdu rozhodovalo ako jediná inštancia vo veci disciplinárneho konania proti sťažovateľovi ako predsedovi najvyššieho súdu; označený rozsudok ESLP predstavoval impulz na zavedenie možnosti iniciovať konanie o obnove konania aj pred ústavným súdom, pozri aj PL. ÚS 92/2011).

44. V druhom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd povolil obnovu konania pred ústavným súdom z dôvodu poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa. Išlo o nález č. k. III. ÚS 347/2015 z 27. októbra 2015, v ktorom ústavný súd povolil obnovu konania v dôsledku toho, že ESLP rozsudkom Ďurďovič a Trančíková proti Slovenskej republike zo 7. októbra 2014 vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru pre procesné odmietnutie ich ústavnej sťažnosti, ktoré malo za následok nepreskúmanie ich argumentov vo vzťahu k rozsudku všeobecného (krajského) súdu. Nálezom č. k. III. ÚS 650/2015 z 24. februára 2016 povolil ústavný súd obnovu konania s ohľadom na rozsudok ESLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. januára 2015, ktorým ESLP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď ústavný súd odmietol meritórne preskúmať námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej a druhej inštancie. Nálezom č. k. I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016 ústavný súd povolil obnovu konania, keď reagoval na závery rozsudku vo veci COMPCAR, s. r. o., proti Slovenskej republike z 9. júna 2015, v ktorom ESLP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru pre zrušenie právoplatného rozhodnutia na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. Potrebu obnovy konania v citovaných nálezoch ústavný súd odôvodnil s poukazom na potrebu poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov.

45. Posledným rozhodnutím o povolení obnovy konania pred ústavným súdom je nález č. k. II. ÚS 281/2022-22 z 21. septembra 2022 ako reakcia na závery rozsudku ESLP vo veci Petříková proti Slovenskej republike z 25. novembra 2021, keď ESLP rozhodol o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom porušovateľom bol sám ústavný súd. Ústavný súd podľa ESLP riadne nepreskúmal námietku zaujatosti voči sudkyňi ústavného súdu a svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil.

46. Z uvedenej judikatúry je zrejmé, že ústavný súd v období rokov 2015 – 2016 napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESLP obnovu konania pred ústavným súdom povolil, ak to bolo v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov nevyhnutné.

47. Názory odbornej verejnosti na materiálny prístup k ochrane práv jednotlivca pri povoľovaní obnovy konania pred ústavným súdom sa v odbornej literatúre líšia (porov. Ľalík, M., Ľalík, T. *Zákon o ústavnom súde Slovenskej republiky, komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, s. 568 a Drgonec, J. *Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie*. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 1604). Niektorí autori uvádzajú, že ide o neprípustné dopĺňanie ústavy zo strany ústavného súdu, ktoré nemá oporu v ústavnej norme obsiahnutej v čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorej štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Nejde o povolenú interpretáciu druhej vety čl. 133 ústavy a prikláňajú sa k názoru, že dôvodom na pripustenie obnovy konania bolo a je výlučne rozhodnutie ESLP, a nie výklady ústavného súdu. Teda ak obsah rozsudku ESLP neindikuje povinnosť obnoviť konanie pred ústavným súdom, tak ústavný súd nemôže takú povinnosť založiť svojim rozhodnutím (porov. Mazák J. *Obnova konania pre Ústavným súdom SR: Prvé skúsenosti, pochybnosti a jeden námet*; Bulletin slovenskej advokácie, 23, 2017, č. 11, s. 24 – 29).

48. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že názorové konštrukcie obsiahnuté v nálezoch uvedených v bode 44 sú už dnešnou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu považované za prekonané. V recentnej rozhodovacej činnosti v prípadoch navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom ústavný súd dôsledne rešpektuje svoje subsidiárne postavenie k ostatným orgánom verejnej moci (II. ÚS 421/2012, I. ÚS 380/2020).

49. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vnútorná štruktúra systému poskytovania súdnej ochrany na vnútroštátnej úrovni je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom vzájomný vzťah týchto subsystémov pri jej poskytovaní je komplementárny, keď uvádza, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má osoba žiadajúca o jej poskytnutie k dispozícii. Systém ochrany základných práv a slobôd z pozície ústavného súdu tak predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV.ÚS 261/2021).

50. Z už uvedeného vyplýva, že v podmienkach ústavného poriadku je tento princíp na ústavnej úrovni vymedzený vo vzťahu k pôsobnosti ústavného súdu negatívnym spôsobom, pretože rozhodovacia pôsobnosť ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám prichádza do úvahy vždy až vtedy, ak ich ochranu nemožno zabezpečiť z pozície rozhodovacej úrovne všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Konanie pred ústavným súdom nie je a ani nemôže byť procesnou skratkou, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh pred inými orgánmi verejnej moci. Napokon obnova konania pred ústavným súdom bola zavedená do právneho poriadku pre prípady, v ktorých porušovateľom práv neboli primárne všeobecné súdy, ale ústavný súd, a nie pre prípady, v ktorých možno nápravu dosiahnuť obnovou konania (alebo vzhľadom na okolnosti prípadu iným spôsobom, pozn.) pred všeobecnými súdmi, a to napriek tomu, že tieto pred rozhodnutím ESLP posudzoval aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Jeho rozhodnutie o neporušení práv je tak prelomené

rozhodnutím ESLP (porov. Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár*. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1389).

51. Vychádzajúc z uvedených všeobecných a judikatórnych východísk, pristúpil ústavný súd k posúdeniu opodstatnenosti návrhov na obnovu konaní, teda či rozsudok ESLP obsahuje klauzulu týkajúcu sa priameho uloženia povinnosti obnovy konania pred ústavným súdom („*reopening clause*“). Pre prípad, že takáto povinnosť neexistuje, bude ústavný súd skúmať, či sú splnené ďalšie podmienky, t. j. že v prejednávanych veciach rozhodoval ústavný súd, obnova konania pred všeobecným súdom je súčasne vylúčená a či existuje nutnosť poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa práve prostredníctvom obnovy konania pred ústavným súdom.

52. Po oboznámení sa s výrokom a odôvodnením rozsudku ESLP vo veci navrhovateľa ústavný súd zistil, že neobsahuje výslovnú povinnosť opätovného preskúmania nálezu 1 a nálezu 2, prípadne im predchádzajúcich uznesení. Zároveň ESLP neidentifikoval žiaden všeobecný súd, ktorý by bol zodpovedný za odstránenie pretrvávajúceho protiprávneho stavu vo vzťahu k navrhovateľovi.

53. Ústavný súd pri skúmaní ďalších podmienok pre povolenie obnovy konania na základe návrhov navrhovateľa vychádzal predovšetkým z odôvodnenia rozsudku ESLP, ktorý v podstatnom uviedol:

«162. Celkovo vzhľadom na nejasnosť uplatniteľných pravidiel súdnej právomoci, nedostatok postupov na vykonávanie jestvujúcich pravidiel a nedostatky v ich aplikácii, SIS pri realizácii troch súhlasov prakticky využila diskrečné právo rovnajúce sa jej neobmedzenej právomoci, ktoré nebolo sprevádzané opatreniami na ochranu proti svojvoľnému zásahu tak, ako je to v súlade so zásadami právneho štátu (pozri odsek 151 vyššie). Preto toto nebolo „v súlade so zákonom“ na účely čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

164. Pokiaľ ide o primárny materiál pochádzajúci z realizácie súhlasu 3 tak, ako už bolo uvedené vyššie, tento súhlas bol zrušený Ústavným súdom ako nezákonný a protiústavný a Krajský súd rozhodol, že jeho realizáciou bolo porušené právo sťažovateľa na ochranu osobnosti. Preto by sa zdalo, že niet kontroverzie a v skutočnosti to tvrdí aj samotná Vláda, že dotknutý primárny materiál spadá pod režim podľa § 7 ods. 3 Zákona o ochrane súkromia a vyžaduje zničenie v prítomnosti zákonného sudcu.

165. Ako však ustálil Ústavný súd, uvedený materiál nebol zničený, ale uložený v informačnom systéme SIS podľa § 17 ods. 6 Zákona o SIS. Hoci Ústavný súd osobitne rozhodol, že Krajský súd mal právomoc zabezpečiť, aby SIS dodržala citované ustanovenia Zákona o ochrane súkromia, Krajský súd to opakovane odmietol s tým, že nemá právomoc tak urobiť.

167. Čo sa týka ukladania tak primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 ako aj sekundárneho materiálu z realizácie všetkých troch súhlasov podľa § 17 ods. 6 Zákona o SIS, Súd ďalej konštatuje, že dôležité aspekty uplatniteľného právneho režimu sa spravujú interným predpisom riaditeľa SIS vydaným podľa § 17 ods. 8 Zákona o SIS. Podľa uvedeného ustanovenia má tento predpis upravovať záležitosti ako napríklad pravidlá o oprávnení na prístup k týmto materiálom, zverejňovanie údajov z nich a o rozsahu a načasovaní ich zničenia. Jeho skutočný obsah však nemožno posúdiť, pretože predpis je utajený a nebol poskytnutý ani Súdu ani sťažovateľovi.

168. Ďalej, ako už bolo uvedené vyššie, zdá sa, že nejestvuje žiadny orgán, ktorý by mal právomoc preskúmať konanie SIS pri realizácii súhlasov na použitie ITP a v širšom zmysle slova dohliadať nad dodržiavaním jeho vlastného interného predpisu.

169. Inými slovami ukladanie tak primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 ako aj sekundárneho materiálu z realizácie všetkých troch súhlasov podľa § 17 ods. 6 Zákona o SIS podliehalo utajeným pravidlám, ktoré prijala aj aplikovala SIS bez žiadneho prvku externej kontroly. Takéto pravidlá zjavne vykazovali nedostatok prístupnosti a neposkytovali sťažovateľovi žiadnu ochranu proti svojvoľnému zásahu do jeho práv v súvislosti s jeho súkromným životom.

170. Okrem toho pri absencii akéhokoľvek tvrdenia Vlády o opaku Súd konštatuje, že od zrušenia súhlasu 3 Ústavným súdom nemalo uchovávanie primárneho materiálu z jeho realizácie zo strany SIS dostatočný základ v právnych predpisoch.

171. Uchovávanie uvedeného materiálu preto nebolo „v súlade so zákonom“ v zmysle druhého odseku čl. 8 Dohovoru.

173. Z vyššie uvedeného vyplýva, že s ohľadom na realizáciu troch súhlasov a uchovávanie primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a sekundárneho materiálu z realizácie všetkých troch súhlasov zo strany SIS, bolo právo sťažovateľa podľa čl. 8 Dohovoru vo vzťahu k jeho súkromnému životu porušené.»

54. Z rozsudku ESLP vyplýva, že uchovávaním primárneho materiálu z realizácie súhlasu 3 a sekundárneho materiálu pochádzajúceho z realizácie všetkých troch súhlasov došlo k porušeniu čl. 8 dohovoru zo strany SIS. Zároveň ESLP konštatoval absenciu možnosti externej kontroly akéhokoľvek orgánu, ktorý by bol oprávnený preskúmať konanie SIS vrátane efektívneho dohľadu nad dodržiavaním interného utajovaného predpisu riaditeľa SIS vydaného podľa § 17 ods. 8 zákona o SIS, ktorým je upravené aj zničenie uvedených materiálov.

55. Pri posudzovaní povolenia obnovy konaní na základe návrhov navrhovateľa ústavný súd vychádzal aj zo záverov nálezu č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 (pozri body 11 až 13), v ktorom sa už venoval vyhodnoteniu postupu a úkonov krajského súdu voči SIS vo vzťahu k jej povinnosti zničiť nezákonné materiály v rámci jemu zákonom zverených právomocí pred i po vydaní rozsudku ESLP.

56. Ústavný súd v tomto náleze dospel k záveru, že ustanovenia § 4 a § 7 zákona o ochrane súkromia neobsahujú žiadne pravidlá upravujúce vzájomné vzťahy medzi SIS a krajským súdom v procese zničenia nezákonných záznamov a výsledkov ich použitia. Povinným subjektom pre zničenie primárnych materiálov z realizácie súhlasu 3 a derivatívnych materiálov zo všetkých troch súhlasov je podľa ústavného súdu SIS, ktorá je povinná vysporiadať sa s vykonaním rozsudku ESLP tak, aby odstránila protiprávny stav spočívajúci v pretrvávajúcej existencii výstupov z ITP, čím dochádza k porušeniu čl. 8 dohovoru na strane navrhovateľa. Ústavný súd zároveň dodal, že neúplnosť kontroly pri regulácii právnych vzťahov medzi krajským súdom a SIS v procese zničenia nezákonných výstupov z použitia ITP nemôže byť na ťarchu navrhovateľa. Rozsudky ESLP zavazujú všetky zložky moci, SIS nevynímajúc, tak, aby bol zosúladený vnútroštátny právny stav so záväzkami podľa dohovoru. Aj keď § 7 ods. 3 zákona o ochrane súkromia výslovne neuvádza, či pod zničením nezákonných záznamov a iných výsledkov sa majú rozumieť primárne

výsledky použitia ITP alebo aj derivatívne výsledky, je potrebné zákon vykladať nielen gramatickým výkladom, ale najmä prihliadať na účel zákona aj v súlade s rozsudkom ESLP.

57. Z rozsudku ESLP, ako aj z nálezu č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 teda vyplýva, že je to v prvom rade SIS, ktorá je povinná zničiť všetky existujúce primárne a sekundárne materiály tak, aby nedochádzalo k porušovaniu čl. 8 dohovoru.

58. Navrhovateľ sa po vydaní rozsudku ESLP obrátil na SIS so žiadosťou o zničenie všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP vyhotovených na základe nezákonných súhlasov s odôvodnením, že rozsudok ESLP implicitne obsahuje povinnosť odstrániť alebo napraviť zistené porušenie dohovoru, prípadne poskytnúť nápravu, ak nie je možné *restitutio in integrum*. SIS na žiadosť navrhovateľa z 8. septembra 2021 ani na jej urgenciu zo 14. decembra 2021 nereagovala a rovnako tak nepreukázala, že došlo k zničeniu uvedeného materiálu.

59. Ústavný súd sa v rámci prieskumu návrhov navrhovateľa venoval vyhodnoteniu otázky, či po vydaní rozsudku ESLP má navrhovateľ k dispozícii prostriedok nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom, na základe ktorého by mohlo dôjsť k odstráneniu protiprávneho stavu konštatovaného ESLP, v podobe zničenia všetkých primárnych i sekundárnych materiálov použitia ITP v dispozícii SIS. Teda, či v okolnostiach danej veci predstavuje návrh na povolenie obnovy konania pred všeobecným súdom taký individuálny prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého vnútroštátny právny poriadok Slovenskej republiky navrhovateľovi poskytuje reálnu šancu na ukončenie porušovania jeho práv konštatovaného ESLP, čo by nutne vylučovalo vznik povinnosti Slovenskej republiky zabezpečiť nápravu ESLP konštatovaného porušenia práv navrhovateľa povolením navrhovanej obnovy konania pred ústavným súdom.

60. Osobitosťou daného prípadu je, že zákonná regulácia vzťahov medzi všeobecnými súdmi a SIS týkajúca sa vyradenia a zničenia nezákonných výsledkov použitia ITP vrátane efektívnej kontroly SIS je nedostatočná, čo ostatne konštatoval aj ESLP. Touto otázkou sa zaoberal aj ústavný súd v už uvedenom náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, v ktorom v tejto súvislosti uviedol, že krajský súd nie je podľa zákona o ochrane súkromia oprávnený vydať príkaz SIS na to, aby zničila nezákonné záznamy a iné výsledky použitia ITP. Aj z pohľadu ústavného práva je všeobecný súd limitovaný rozsahom svojej právomoci (čl. 2 ods. 2 ústavy). Tento ústavný príkaz utvrdzuje záver, že krajský súd nie je oprávnený vydať vo vzťahu k SIS akýkoľvek akt, ktorým by jej prikázal zničiť nezákonné záznamy a výsledky ich použitia. Z hľadiska vymedzenia postavenia krajského súdu pri kontrole SIS v súvislosti so zničením nezákonných záznamov a iných výsledkov použitia ITP súd je povinný podať podnet SIS, aby začala konať. Nemá však autoritatívny prostriedok na vydanie príkazu na zničenie nezákonných záznamov a výsledkov. Napokon krajský súd ani sám nie je oprávnený nezákonné záznamy zničiť – zákon mu takúto právomoc nezveruje, keďže záznamy podľa zákona o SIS uchováva SIS, a nie krajský súd. Predpokladom pre obnovu konania pred všeobecným súdom by bolo právoplatné rozhodnutie tohto súdu, ktorým by súd nevyhovел návrhu navrhovateľa na vyradenie a zničenie nezákonne získaných primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP zo strany SIS. Takéto rozhodnutie však v tomto prípade neexistuje a s ohľadom na súčasnú legislatívnu úpravu ani existovať nemôže.

61. V tomto smere s poukazom na už uvedené ústavný súd uzatvára, že navrhovateľ nedisponuje prostriedkom nápravy v podobe obnovy konania pred všeobecným súdom, a objektívne teda nie je možné týmto spôsobom privodiť nápravu porušenia jeho práv.

62. Navrhovateľ sa domáha povolenia obnovy konaní pred ústavným súdom v obmedzenom rozsahu, t. j. (i) v rozsahu splnenia povinnosti krajského súdu vykonávať súdnu právomoc nad použitím ITP aj po ukončení ich používania vrátane povinnosti vykonať dohľad nad vyradením a zničením všetkých primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP v dispozícii SIS, ktoré boli získané na základe všetkých troch súhlasov krajského súdu, a ďalej (ii) v rozsahu splnenia povinnosti SIS vyradiť a zničiť všetky primárne a sekundárne výsledky použitia ITP (pozri bod 9).

Zároveň je z už uvedeného zrejmé, že pretrvávajúcou existenciou primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP, ktoré sú v dispozícii SIS, naďalej trvá neoprávnený zásah do základného práva navrhovateľa na ochranu súkromného života a jediným reálnym prostriedkom nápravy je ich zničenie. Uvedená neúplnosť právneho rámca kontroly a vzťahov medzi krajským súdom a SIS by však nemala ísť na ťarchu navrhovateľa, ktorý bol obeťou nezákonného použitia ITP. Práve v takomto prípade môže byť pre posúdenie možnosti obnovy konaní pred ústavným súdom rozhodujúca potreba materiálnej ochrany práv navrhovateľa, keďže navrhovateľ nemá pred všeobecnými súdmi efektívny prostriedok na to, aby dosiahol želanú nápravu. Hľadisko materiálnej ochrany práv navrhovateľa sa dostáva do popredia o to viac, ak už ústavný súd v pôvodných konaniach o navrhovateľových ústavných sťažnostiach konal a rozhodoval a ústavné sťažnosti navrhovateľa v časti odmietol (pozri bod 2 a 4). Ústavný súd v tomto smere vychádzal aj z hodnotenia ESLP, ktorý v rozsudku potvrdil, že žiadnym vnútroštátnym rozhodnutím nebolo voči navrhovateľovi výslovne alebo implicitne potvrdené porušenie jeho práv (pokiaľ ide o pretrvávajúcu existenciu primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP), a takisto mu nebola poskytnutá náprava za porušenie čl. 8 dohovoru. Z tohto dôvodu nebol navrhovateľ zbavený statusu „obete“ v zmysle dohovoru. ESLP dospel k záveru, že aj keď rozhodnutie krajského súdu v konaní o ochranu osobnosti mohlo byť v určitom rozsahu v podstate prijaté ako potvrdenie porušenia práva vo vzťahu k súkromnému životu navrhovateľa, toto rozhodnutie predsa len neriešilo podstatu jeho sťažností. Ďalej konštatoval, že navrhovateľovi vôbec nebola poskytnutá alebo aspoň pravdepodobne dostupná iná náprava, pretože primárne a sekundárne materiály nezákonného použitia ITP stále v určitom rozsahu existujú (pozri body 108 až 110 rozsudku ESLP).

63. Vo vzťahu k vnútroštátnemu rozlišovaniu medzi primárnymi a sekundárnymi materiálmi získanými SIS a rôznym prístupom k jeho zničeniu, resp. uloženiu v evidenciách SIS, ESLP v bode 117 rozsudku (a napokon aj priamo v bode 3 výrokovej časti rozsudku ESLP) ustálil, že tieto materiály nepodliehajú rôznemu režimu, keď v podstatnom uviedol: „... v *prejednávanej príhode, kde pretrvávajúca existencia napadnutého materiálu je sama osebe tvrdeným porušením práv sťažovateľa, na to, aby bol opravný prostriedok účinný na účely Dohovoru, musí v podstate viesť k zničeniu takéhoto materiálu.*“ Súčasne konštatoval, že prostriedky, ktoré mu boli ponúkané rozhodnutiami vnútroštátnych orgánov, ústavný súd nevynímajúc, nevedli a ani nemohli viesť k požadovanej náprave, ktorou je zničenie materiálov, a tým aj k náprave za porušenie dohovoru.

64. ESLP taktiež neakceptoval argument prezentovaný vládou Slovenskej republiky v konaní pred ESLP, že sa navrhovateľ mohol a mal usilovať o zničenie primárneho materiálu pochádzajúceho z realizácie súhlasu 3 pred krajským súdom, ktorý mal právomoc vykonať dohľad na SIS, pretože následne krajský súd dospel k záveru, že túto právomoc po skončení realizácie súhlasov nemá, a to aj napriek zisteniam ústavného súdu vo vzťahu k materiálu vyplývajúcejmu z realizácie prvých dvoch súhlasov. Keď sa navrhovateľ sťažoval na prístup krajského súdu pred ústavným súdom, bol

odkázaný späť na krajský súd, pričom podľa stanoviska vlády Slovenskej republiky v prípade neúspechu sa mohol navrhovateľ obrátiť znova na ústavný súd. ESLP v tomto smere konštatoval, že navrhovateľ vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mal k dispozícii, a uzavrel, že postup, ktorý navrhovateľovi navrhli vnútroštátne súdy, „predstavuje začarovaný kruh, ktorý je zjavne nezlučiteľný s pojmom účinného opravného prostriedku v zmysle Dohovoru.“ (pozri body 119 – 120 rozsudku ESLP).

65. Z uvedeného je zrejmé, že nezničením primárneho a sekundárneho materiálu získaného použitím ITP v dispozícii SIS naďalej pretrváva zásah do základného práva navrhovateľa v zmysle čl. 8 dohovoru, resp. čl. 19 ods. 2 ústavy a je v záujme navrhovateľa, aby došlo k odstráneniu tohto nepriaznivého stavu. Nejasnosť alebo neúplnosť právnej úpravy by nemala ísť na tiaž navrhovateľa, pokiaľ sa priamo dotýka jeho základných práv. Navrhovateľ navyše vyčerpal všetky právne prostriedky nápravy garantované normami trestného, správneho a občianskeho práva, ako aj zákonom o zodpovednosti za škodu, na ktoré poukazoval ústavný súd už v uznesení 1, avšak tieto nevedli k požadovanému cieľu.

66. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na závery vyslovené v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, je možné uvažovať o tom, že v súčasnej situácii má navrhovateľ k dispozícii ešte jeden účinný prostriedok nápravy, ktorým je ústavná sťažnosť proti postupu SIS spočívajúcemu v jej nečinnosti, pokiaľ ide o povinnosť zničiť primárny a sekundárny materiál získaný použitím ITP. Podaním takejto ústavnej sťažnosti by sa však navrhovateľ opätovne domáhal totožnej nápravy ako v posudzovaných prípadoch, ktorých sa týkajú jeho návrhy na obnovu konania, a to vyslovenia príkazu smerom k SIS, aby vyradila a zničila všetky primárne a derivatívne materiály vo svojej držbe získané na základe nezákonných súhlasov. S ohľadom na skutočnosť, že právne závery vyplývajúce z uznesenia 1 a uznesenia 2, ktorými ústavný súd odmietol v konaniach o ústavných sťažnostiach sťažovateľa meritórny prieskum postupu SIS, sú v dôsledku vydania rozsudku ESLP prelomené, by odkázanie navrhovateľa na opätovné využitie ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu SIS ako ďalšieho možného prostriedku nápravy predstavovalo zo strany ústavného súdu za prejav prílišného formalizmu, čím by dozaista neprispel k prerušeniu už spomínaného začarovaného kruhu, o ktorom sa zmieňuje rozsudok ESLP v navrhovateľovej veci v kontexte absencie efektívneho mechanizmu právnej ochrany pred porušením práva na ochranu súkromia navrhovateľa v súvislosti s nezničením primárneho a sekundárneho materiálu získaného použitím ITP v dispozícii SIS. Ústavný súd preto uzatvára, že vzhľadom na osobitosti daného prípadu, nemožnosť obnovy konania pred všeobecnými súdmi a absenciu iného účinného právneho prostriedku nápravy spôsobilého zabezpečiť efektívnu ochranu základných práv navrhovateľa v primeranom čase, dôvody rozsudku ESLP v navrhovateľovej veci, ako aj závery ústavného súdu v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023, je aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku ESLP povolenie obnovy konaní pred ústavným súdom spôsobilé prispieť k *restitutio in integrum*, a to aj v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že rozhodnutie o povolení obnovy konaní je nutné vnímať v kontexte už uvádzaných špecifických okolností prejednávaných vecí ako prostriedok nápravy, resp. účinnej ochrany základných práv navrhovateľa.

67. Pokiaľ ide o rozsah povolenia obnovy konaní, ústavný súd vzal do úvahy závery nálezu z 29. marca 2023 vo veci sp. zn. III. ÚS 611/2022 a dospel k názoru, že ústavný súd v ňom

dostatočne preskúmal právomoci krajského súdu voči SIS aj s ohľadom na závery obsiahnuté v rozsudku ESLP v navrhovateľovej veci. V citovanom náleze opakovane zdôraznil, že je to SIS, ktorá je povinná vysporiadať sa s konštatovaným pretrvávajúcim nezákonným uchovávaním materiálov z realizácie nezákonných súhlasov a odstrániť protiprávny stav. V tomto náleze ústavný súd uzavrel, že krajský súd nedisponuje zákonným prostriedkom, ktorým by prikázal SIS zničiť predmetné primárne a sekundárne materiály, a teda postupoval v rámci jemu zákonom zverených právomocí.

68. Z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že povolenie obnovy konaní vo vzťahu ku krajskému súdu by bolo nadbytočné a neopodstatnené, a preto v tejto časti návrhom navrhovateľa nevyhovel (bod 5 výrokovej časti nálezu).

69. Pokiaľ ide o návrhy na povolenie obnovy konaní vo vzťahu k SIS, ústavný súd pripomína, že v pôvodných konaniach sa venoval posúdeniu otázky postupu SIS týkajúceho sa použitia ITP a žiadaného vyradenia a zničenia výsledkov použitia ITP získaných na základe nezákonných súhlasov a v oboch prípadoch ústavné sťažnosti navrhovateľa odmietol uznesením 1 a uznesením 2 (pozri body 2 až 4).

70. Vzhľadom na už uvedenú argumentáciu ústavný súd rozhodol tak, že obnovu konaní vo vzťahu k povinnosti SIS spočívajúcej vo vyradení a zničení primárnych a sekundárnych výsledkov použitia ITP, ktoré má v dispozícii SIS, povolil. V obnovených konaniach sa ústavný súd zameria na prieskum ústavných sťažností navrhovateľa vo vzťahu k SIS v rozsahu už uvedenom, ktoré boli rozhodnutiami ústavného súdu (uznesením 1 a uznesením 2) odmietnuté, pričom bude vychádzať z právneho názoru vysloveného v rozsudku ESLP v navrhovateľovej veci (§ 220 ods. 3 zákona o ústavnom súde) s prihliadnutím na právny záver vyslovený v náleze č. k. III. ÚS 611/2022-62 z 29. marca 2023 a v potrebnom rozsahu pôvodné ústavné sťažnosti navrhovateľa v označených veciach opäť prerokuje.

71. V zmysle § 220 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ústavný súd zároveň zrušil uznesenie 1 a uznesenie 2 v rozsahu, ako je uvedené v bodoch 2 a 4 výrokovej časti tohto nálezu.

72. V závere si ústavný súd dovoľuje poznamenať, že konečný rozsudok ESLP je záväzný a štát je povinný ho vykonať (pozri bod 41 a 42). Je to práve štát, ktorý má povinnosť zabezpečiť nápravu porušených práv prostredníctvom všeobecných alebo individuálnych opatrení. Rozsudky ESLP zaväzujú všetky zložky moci, ktorých úlohou je konať tak, aby bol zosúladený vnútroštátny právny stav so záväzkami podľa dohovoru (KARPENSTEIN, U., MAYER, F. *Konvention zum Schutz der Menschenrechte und Grundfreiheiten. Kommentar*. C. H. Beck, München 2022, s. 794). Podľa rozsudku ESLP v navrhovateľovej veci je SIS tou zložkou moci, ktorá je primárne zodpovedná za porušenie práva navrhovateľa garantovaného čl. 8 dohovoru, avšak tá ani po viacerých žiadostiach navrhovateľa nevykonala opatrenia smerujúce k výkonu rozsudku ESLP. Rozhodnutím o obnove konaní ústavný súd reflektuje túto nečinnosť SIS, pokiaľ ide o prevzatie jej dielu zodpovednosti za výkon rozsudku ESLP, aj napriek tomu, že SIS táto povinnosť vyplýva priamo z rozsudku ESLP. Ústavný súd sa k tomuto rozhodnutiu priklonil, aby poskytol ochranu právam navrhovateľa v kvalite vyplývajúcej z rozsudku ESLP, ako aj s ohľadom na nejednoznačnú, resp. absentujúcu právnu úpravu pravidiel, ktoré majú zabezpečiť, aby súdny dohľad nad opatreniami orgánov výkonnej moci majúcej povahu utajovaného sledovania bol efektívny a účinný, a to aj pokiaľ ide o zjednanie nápravy prípadnej nezákonnosti a porušenia základných práv

dotknutých osôb v individuálnych prípadoch. Zodpovednosť za prijatie príslušnej legislatívy implementujúcej skutočne efektívny systém takéhoto dohľadu zahŕňajúceho taktiež účinné prostriedky nápravy však nesie štát prostredníctvom zákonodarcu, a nie ústavný súd.

VI.

Trovy konania

73. Ústavný súd priznal navrhovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 322,52 eur.

74. Vzhľadom na to, že obidva návrhy na obnovu konaní spolu skutkovo a právne súvisia, ústavný súd ich spojil na spoločné konanie. Pri výpočte trov právneho zastúpenia navrhovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,83 eur a náhrada výdavkov je 11,63 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a náhrada výdavkov je 12,52 eur. Navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za štyri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (2x prevzatie a príprava zastúpenia, podanie 2 návrhov na obnovu konaní ústavnému súdu) a jeden úkon právnej služby uskutočnenej v roku 2023 (replika), čo spolu predstavuje sumu 1 102,10 eur. Keďže právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), priznanú náhradu trov konania ústavný súd zvýšil o DPH vo výške 20 %.

75. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Kancelária Ústavného súdu Slovenskej republiky povinná uhradiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu